

Preek over Mattheus 25:1-13, 2 Petrus 3:1-13

Broeders en zusters, gemeente van onze Here Jezus,

Verlangt u naar de wederkomst van onze Here Jezus?

En nu niet te snel zeggen 'ja natuurlijk'. Ik weet het wel, we zijn een gemeente die dat belangrijk vindt, de verwachting van de wederkomst levend houden en dat is goed, heel goed. En natuurlijk zingen we mee 'welk een uitzicht, Bruidsgemeente', maar verlangen we daar ook echt naar. Weet u, er kunnen best redenen zijn, waarom we helemaal niet verlangen naar de wederkomst. Zelfs oprechte gelovigen verlangen daar niet altijd naar. Ik wil vanavond eens met u nadenken over de redenen die mensen kunnen hebben om niet te verlangen naar de wederkomst van onze Heiland. Nu kunnen dat heel verschillende redenen zijn. Vanavond wil ik er eens vier noemen.

Het eerste ga ik heel kort over zijn. Want misschien verlang je niet naar de wederkomst van de Here Jezus om dat je helemaal niet gelooft dat Hij ooit nog weer terugkomt. Goed, Hij zal wel geleefd hebben, heel lang geleden, Hij zal ook wel een hele hoop mooie dingen hebben gezegd, nou ja, en toen is Hij gekruisigd. Tsjja en dan wordt het ingewikkeld. Opstaan uit de dood, hemelvaart en dan ook nog terugkomen. Dat is vandaag de dag wel moeilijk om nog te geloven. Nu kan ik als voorganger niemand verplichten om te geloven dat Jezus terugkomt. Maar ik vind wel dat je eerlijk moet zijn. Als je niet meer in de wederkomst gelooft, dan moet je zo eerlijk zijn toe te geven dat je eigenlijk geen christen meer bent. De bijbel is er namelijk zo duidelijk over. Dat kun je er niet uitscheuren. Als je begint met de wederkomst uit de bijbel te scheuren, dan zul je ontdekken dat er steeds meer verdwijnt. En dat geldt niet alleen voor de wederkomst trouwens, dat zie je ook gebeuren als mensen de schepping, of de maagdelijke geboorte of de opstanding uit de Bijbel scheuren. Als je daarmee begint dan gaat het net als bij een zandkasteel op het strand: als de vloed opkomt dan verdwijnt er bij elke nieuwe golf weer een stukkie. Zo gaat dat.

Even voor alle duidelijkheid. Ik heb het nu niet over mensen die het moeilijk vinden om zich dat voor te stellen dat Jezus terugkomt, en dat alles nieuw wordt en hoe het zal zijn als de overledenen weer zullen opstaan. Want dat hebben we allemaal,

vermoed ik. Het is toch ook onvoorstelbaar. Hoe kan het dat iemand weer komt op de wolken en dat elk oog Hem zal zien. Hoe kan het dat mensen die duizenden jaren geleden zijn gestorven weer zullen opstaan uit de dood. En wat is dat dan, een verheerlijkt lichaam dat nooit meer aftakelt. Dat komt omdat we het over dingen hebben, die nog nooit gebeurd zijn. Wij proberen met ons aardse boerenverstand te snappen hoe het zal zijn als de hemel op aarde aanbreekt. Dat kan toch ook niemand zich voorstellen.

Over die mensen heb ik het dus niet. Nee, ik heb het nu over mensen die zeggen dat het helemaal niet kan. Die gewoonweg niet geloven wat de bijbel zegt. Alsof Jezus en de apostelen zich vergist hebben. Geloven in de wederkomst is zo primitief. Wij weten wel beter. Kijk wat je dan overhoudt is een geloof van een beetje lief zijn voor mekaar. Een sociaal evangelie. Op zich natuurlijk prima dat je lief bent voor elkaar, maar dat is niet waar het in de bijbel over gaat.

Dan de tweede reden waarom mensen niet naar de wederkomst verlangen. Er zijn mensen – en ik vermoed ook vanavond hier in de kerk – die voor zichzelf best zouden willen dat Jezus terugkwam. Voor zichzelf wel, maar ja, je maakt je nog zo'n zorgen om anderen. Mensen van wie je houdt, vaak je eigen kinderen, of broers of zussen. En dan zingen we en preken we in de kerk over de wederkomst van de Heer, en natuurlijk, je wilt daar best naar verlangen, maar er zit zo'n verschrikkelijk dikke zwarte rand omheen. Want wat gebeurt er dan met m'n kind, m'n man, m'n vrouw, m'n broer, m'n zus van wie ik zo ontzettend veel houd? "Here Jezus, kom spoedig....maar kunt U misschien nog even wachten? Stel je voor dat U te vroeg zou komen. Voordat hij of zij voor U op de knieën is gegaan...?" Tsja, en dan voel je je meteen weer schuldig. Ik moet toch naar de wederkomst verlangen, maar eigenlijk mag het van mij nog wel even duren. Wat zou God nu van me denken, dat ik meer van m'n kind houd dan van Hem?

Broeders en zusters, als dat bij u ook zo is, dan wil ik graag tegen u zeggen dat daar helemaal niets verkeerd aan is. Sterker nog, dit is nu precies de reden waarom Jezus nog niet is teruggekomen. We hebben het net gelezen. Jezus is nog niet teruggekomen, niet omdat God het niet kan of zo, maar enkel en alleen omdat Hij niet wil dat er ook maar iemand verloren gaat. Het gaat dus niet alleen jou aan het hart, maar het gaat ook God aan het hart als er iemand verloren gaat. Nee, je hoeft

echt niet bang te zijn dat God het maar niks vindt dat jij daarom zegt: Here, wilt U nog even wachten? Want wie zo bidt, sluit aan bij wat er in Gods hart leeft. God is geen wrede dictator, die het programma van de wereldgeschiedenis emotioneel afwerkt. Zo is Hij niet. Nee, het raakt God, Hij houdt van jou, Hij houdt van je man, je vrouw, je kind, je broer, je zus. Hij stelt de wederkomst er nog een poosje voor uit. Maar dat betekent ook niet dat Hij iemand dwingt om te geloven, maar wel dat God nog veel liever dan jij wil dat hij of zij tot bekering komt. Maar er komt wel een eind. Daar kunnen we niet omheen. Er komt een dag waarop het laatste uitstel voorbij is. God wil redding, dat is Zijn lust en Zijn leven, maar die dag komt wel, die dag die wel beginnen maar nooit meer eindigen zal. Lieve mensen, laat we onze tijd alsjeblieft goed benutten.

Er is nog een derde reden waarom mensen soms niet echt kunnen uitzien naar de komst van onze Here Jezus. Behalve dat je over je kinderen of familieleden kunt inzitten, kun je over jezelf inzitten. Zal ik er wel bij zijn? We zingen dat wel zo mooi: *Straks als er een nieuwe dag begint, en het licht het van het duister wint, mag ik bij Hem binnengaan, voor zijn troon gaan staan, hef ik daar mijn loflied aan....*

Ja, ja, maar stel nou eens dat het niet voor mij is. En die tien meisjes dan, vijf mochten er naar binnen, maar er waren er ook vijf die er niet in mochten. Je zult maar bij die tweede groep horen. Het staat toch niet voor niets zo dreigend in de bijbel: niet een ieder die tot Mij zegt: Here, Here, zal het Koninkrijk der hemelen binnengaan. Er wordt zelfs gesproken over mensen die in Jezus' naam boze geesten hebben verdreven, geprofeteerd hebben en krachten gedaan. En toch zegt Jezus: ga weg van Mij. Nou ik heb nooit boze geesten verdreven, krachten gedaan of geprofeteerd. Waarom zal het dan met mij goed komen?

Ze zeggen wel dat het allemaal wel zal meevallen, en dat je maar moet vertrouwen dat het wel goed komt, maar je weet het nooit helemaal zeker. En als ik naar mezelf kijk, dan weet ik best dat het lang niet altijd helemaal top is, er mankeert nog wel eens wat aan, bij mij. En waarom zou God dat dan straks tegen mij niet zeggen: jij komt er niet in, ik heb je nooit gekend?

Ken je die gedachten? Of heb je dat nooit? Als jij je niet herkent, dan hoop ik in ieder geval dat het niet is omdat je zo oppervlakkig bent, en daar nooit bij stil staat. Maar als je daar wel mee worstelt, lieve broeder of zuster, wil je dan alsjeblieft vluchten

naar de Here Jezus? Want die Rechter waar je misschien wel bang voor bent, is in de eerste plaats je Redder die uit liefde voor jou naar het kruis ging. Jouw Rechter, heeft eerst Zichzelf ter dood laten veroordelen, om jou te redden, jou vrij te kunnen spreken.

Bang voor Jezus? Vlucht naar Jezus. Zoek geen excuses of uitvluchten. Wie dat doet komt er niet uit. Probeer niet met allerlei argumenten het een beetje schappelijk te maken. Ga naar Golgotha, daar kijk je God in Zijn hart. Zo is Hij. Daar ben je safe. Alleen bij Hem.

En die dreigende tekst waar ik het net over had, gaat over huichelaars. Mensen die willens en wetens doen alsof. Daar gaat het niet over onzekere twijfelaars, maar over valse profeten in schapenvacht, roofgierige wolven. Ze gebruiken de naam van Jezus, maar zoeken hun eigen eer. Die mensen worden vergeleken met dwazen die bouwen op zand in plaats van op de rots. Was het maar zo dat deze mensen vreesden voor hun heil. Dan zouden ze hun toevlucht bij Jezus zoeken.

Nu heb ik drie dingen gehad. Drie redenen waarom wij vaak zo weinig verlangen naar de wederkomst van de Here Jezus:

- omdat we 't niet geloven
- omdat we zorgen hebben om mensen die ons lief zijn
- omdat we bang zijn voor onszelf.

En dan is er nog een vierde reden. Dat is eigenlijk een hele simpele. We voelen ons te goed thuis op deze wereld. In de Heidelberger Catechismus, u weet wel, die oude catechisatiemethode van onze Gereformeerde broeders en zusters, wordt de vraag gesteld:

Welke troost schenkt u de wederkomst van Christus? En dan volgt het antwoord: *dat ik in alle droefheid en vervolging met opgeheven hoofd de Here Jezus mag verwachten.* Hoort u dat? In alle droefheid en vervolging. Nou zegt u het maar, hebt u veel last gehad van vervolging de laatste tijd. Wordt uw leven bedreigd omdat u christen bent? Kijk dat was toen heel reëel. Die mensen wisten precies wat dat was: droefheid en vervolging. En veel van onze broeders en zusters in Noord Korea of in Islamitische landen ook. Maar als wij ons 's avonds op onze comfortabele bank laten zakken, t.v. aan, chips en een pilsje, denkt u dan ook, tsjonge wat was dat weer een

droefheid en vervolging vandaag. Kwam de Here Jezus maar terug. Wel nee, dan denken we, we hebben het toch wel aardig voor elkaar. Bevalt me best zo.

Tuurlijk ik generaliseer, ik weet het. Maar toch, dat plaatje, herkenbaar? En weet u, daar maak ik me wel eens zorgen over. En dan bedoel ik, over ons allemaal, niemand uitgesloten. Want we zitten er allemaal mee. We leven allemaal in dezelfde samenleving, we ademen allemaal dezelfde lucht in. We voelen ons over het algemeen best thuis in deze wereld. Benauwt u dat nooit? Het gaat er niet om iemand te beschuldigen of zo. Ik stel deze lastige vraag ook aan mezelf. En als ik diep in m'n hart kijk, zou die vraag het liefst ontlopen. Want van nature houd ik helemaal niet van zulke lastige vragen. Ik ga er het liefst met een grote boog omheen. Maar hebben wij het niet te goed, te makkelijk?

Wacht even, dan moeten we elkaar wel goed begrijpen natuurlijk. Ik bedoel absoluut dat we het leven hier op aarde permanent waardeloos moeten vinden. Nee, we mogen God dankbaar zijn voor alles wat Hij geeft. En er is ook niks mis mee als je daar met volle teugen van geniet. God geeft je ook heel veel om van te genieten. Dat is een geschenk van Hem. Dat is het punt niet. Waar het om gaat is dit: heb je hier genoeg aan? Is dit alles? Waar het om gaat is: heb je ook nog ogen om om je heen te kijken in de wereld? Of heb je jezelf helemaal teruggetrokken in je eigen kleine gelukje en je eigen tevredenheid – of laat ik het maar ronduit zeggen: heb je jezelf teruggetrokken in je eigen egoïsme? Als ik het maar goed heb, dan kan het me verder allemaal niks meer schelen.

Nee, het is niet de bedoeling dat we verlangen naar vervolging of zo. Natuurlijk niet. Maar onze wereld is vaak zo klein geworden. Onze horizon is zo beperkt. Alles draait om ons leven hier, deze plek waar ik woon, hier en nu. Jezus komt terug? Nou eigenlijk, weet je, ik zit er helemaal niet op te wachten.

Broeders en zusters, zo kunnen we allemaal heel verschillende redenen hebben om niet te verlangen naar de wederkomst. Ik weet niet hoe dat bij u of jou is, maar herken je jezelf er in? Vooral in die laatste, herken je jezelf daar in? Hoe sta jij in dit leven? Zit je vast aan de dingen van hier beneden? We hebben het zo goed voor elkaar. Tenminste, de meesten van ons wel. Ik weet best dat het niet voor iedereen geldt. Ook onder ons zijn er die maar met moeite de eindjes aan elkaar kunnen knopen. Ook onder ons zijn er die te maken hebben met lijden. Iedere dag ervaar je

de gebrokenheid van dit leven aan den lijve. Voor die mensen zal dit laatste punt waarschijnlijk helemaal geen punt zijn. Laat de Here Jezus maar gauw terugkomen. Liever vandaag dan morgen. Maar voor de meesten van ons geldt dat niet. We hebben het hier prima naar de zin.

Ik moet nog wel eens denken aan die film van de Titanic. U hebt die film misschien wel gezien of er in ieder geval van gehoord. Een geweldig groot schip, nog nooit was er eerder zo'n schip gebouwd. Een solide schip van 272 meter lang (dat is 2,5 voetbalveld) en het woog maar liefst 46.000 ton. Men had zelfs in zijn overmoed voor maar 1200 mensen reddingsboten meegenomen terwijl er ruim 2200 mensen aan boord waren. Maar het ging wel mis. Op z'n eerste reis in april 1912 liep het schip op een ijsschots en zonk. Uiteindelijk kwamen er ruim 1500 mensen om het leven. Het bizarre in de film is dat de mensen die eerste klas reisden zich gewoon niet konden voorstellen dat het schip aan het zinken was. Terwijl er onder in het schip paniek was, vanwege de gaten die in de romp geslagen waren, ging men boven gewoon door met feesten. De muzikanten aan boord speelden letterlijk tot hun laatste snik door.

Op dezelfde manier kunnen wij ook leven. Wij leven ook eerste klasse. We gaan als het ware gewoon door met feesten en we ontkennen dat we leven op een aarde die bezig is te vergaan. Op de Titanic waren te weinig reddingsboten, waardoor er onnodig mensen omkwamen in het ijsskoude water. Voor ons is er gelukkig een degelijke reddingsboot. Een kinderliedje zegt het klip en klaar: Bij Jezus in de boot, ben je veilig in de storm.

Broeders en zusters, zullen we maken dat we in die reddingsboot komen. Daar is het veilig. Ook als eens onze Redder als Rechter verschijnt!

Amen

Oktober 2009

G.P. Hartkamp

Wapenveld

